

Arrest

nr. 339 136 van 8 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 februari 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 juli 2021 dient verzoekster, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 20 februari 2024 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 22 april 2024 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.07.2021 werd ingediend door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15

september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam op 29.07.2009 met een D-visum als student naar België, op 31.11.2009 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart als student geldig tot 31.10.2010. Betrokkene legt ter staving van haar verblijf als student bij een vorige aanvraag, een diploma, een certificaat Universiteit Luik en resultaten van verschillende opleiding voor. Doch blijkt uit het dossier dat betrokkene niet de nodige documenten had voorgelegd bij de aanvraag tot verlening. Betrokkene wist dat ze haar regelmatig verblijf verkregen had op basis van haar studies en wanneer zij niet voldeed aan de voorwaarden voor verlenging, er ook een einde werd gesteld aan haar regelmatig verblijf. Bovendien werd haar op 24.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 14.08.2015 diende betrokkene een aanvraag 9bis in ook deze werd geweigerd, betrokkene werd opnieuw in het bezit gesteld van een bevel het grondgebied te verlaten betekend op 20.10.2015. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Het gegeven dat betrokkene duurzame banden met België zou hebben verhindert haar niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Verder beweert betrokkene dat ze door haar langdurige afwezigheid, vervreemd zou zij mat haar land van herkomst en er geen bindingen meer heeft. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied betreft. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw naar België te begeven.

Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Kameroen (dat getroffen zou worden door een Engelstalige crisis sinds 2016, waarbij vreedzame protesten met geweld onderdrukt zouden worden, waarbij er meer en meer gewelddadige acties zouden komen, waar de veiligheidssituatie in de Engelstalige regio's gekenmerkt zou worden door aanslagen en geweld en waar duizenden interne vluchtelingen zouden zijn). Ter staving hiervan legt betrokkene de COI Focus dd.23.04.2018 voor. Echter, deze verwijzing naar de algemene toestand in Kameroen, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkene geen persoonlijke bewijzen voorlegt dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven omstandigheden omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden. Verzoekster beperkt zich hier tot een verwijzing naar algemene informatie zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen die betrekking hebben op haar persoonlijk. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene wijst er op dat deze situatie zou betekenen dat zij bij een terugkeer terecht zou komen in een situatie strijdig met artikel 3 EVRM. Echter, wie zich wenst te beroepen op artikel 3 EVRM moet er blij van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, is er toe gehouden haar beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. In

deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020, RVV arrest 234690 van 31 maart 2020). Het loutere feit dat zij als Engelstalige dient terug te keren naar Kameroen, maakt niet dat zij zich in dergelijk “extreem” geval zal bevinden. De algemene verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de zuidwestelijke en noordwestelijke regio's laat niet toe te stellen dat verzoekende partij omwille hiervan bij terugkeer onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Verzoekende partij maakt – op grond van de door haar aangeleverde informatie – geenszins aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Kameroen een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM en haar in België opgebouwde gezins-en privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van haar in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene terstaving van haar sociale banden verschillende aanbevelingsbrieven van personen die haar kennen via de kerkgemeenschap, vzw N. L. A. (...) en vzw A. M. B. (...) verschillende getuigenverklaringen. Doch bewijst betrokkene onvoldoende dat deze belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Kameroen uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene in de mogelijkheid zou om voltijds tewerkgesteld te worden als pastoraal medewerster voor de vzw N. L. A. (...), ze als meest geschikte kandidaat uit de beoordeling kwam, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke

terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en dat er geen sprake is van enige opzettelijke of manifeste fraude in hoofde van verzoekers, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2009 in België zou verblijven, dat zij hier een breed netwerk opgebouwd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een sterke lokale integratie, dat de getuigenverklaringen zich positief zouden uitspreken over betrokkene, dat ze actief is als vrijwilligster, dat uit de verklaringen zou blijken dat zij onmisbaar zou zijn de Kerkgemeenschap omdat ze dag en nacht klaar staat, dat er talloze verklaringen worden voorgelegd omtrent haar vrijwilligerswerk, haar humanitaire werk en de Christelijke overtuigingen die ze in de praktijk brengt, dat zij een waardevolle aanvulling voor de gemeenschap zouden zijn, dat ze erg gewaardeerd zou worden door haar omgeving, dat ze Nederlandse taallessen heeft gevolgd en dat ze werkbereid zou zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"(...)

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf haar bijzonder langdurig verblijf in België benadrukt (thans meer dan 14 jaar), nadat zij Kameroen had verlaten. Verzoekster benadrukte eveneens – apart – de bijzonder lange periode dat zij afwezig is gebleven uit haar land van herkomst (Kameroen), waardoor zij de binding met haar land van herkomst is verloren. Beide elementen werden door verzoekster opgeworpen als een "buitengewone omstandigheid", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door de gemachtigde worden deze elementen in de bestreden beslissing evenwel niet op een zorgvuldige wijze beoordeeld, doordat louter wordt gesteld dat verzoekster slechts "tijdelijk" het grondgebied moet verlaten en dient terug te keren naar Kameroen: "Het gegeven dat betrokkene duurzame banden met België zou hebben verhinderd haar niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Verder beweerde betrokkene dat ze door haar langdurige afwezigheid vervreemd zou zijn met haar land van herkomst en geen bindingen meer heeft. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied betreft. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw naar België te begeven" (stuk 1, pagina 2).

Dat verzoekster slechts "tijdelijk" zou dienen terug te keren naar Kameroen, doet geen afbreuk aan de opgeworpen buitengewone omstandigheden door verzoekster die verband houden met haar langdurig verblijf in België en haar vervreemding van Kameroen. Ook bij een "tijdelijk" verblijf in Kameroen, wordt zij met deze omstandigheden geconfronteerd. Dit verandert niet, ook al zou het om een "tijdelijke" situatie gaan (zelfs ongeacht wat onder het begrip "tijdelijk" moet worden begrepen). Deze opgeworpen buitengewone omstandigheden kunnen derhalve niet op de wijze zoals in de bestreden beslissing worden beoordeeld.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom kennelijk onredelijk en onzorgvuldig.

Bovendien spreekt de gemachtigde op standvastige wijze van een louter "tijdelijk" verblijf in Kameroen, terwijl tegelijkertijd door de gemachtigde wordt gesteld dat verzoekster vooreerst in het bezit moet worden gesteld van documenten om haar opnieuw toegang te verlenen tot het Belgisch grondgebied. Hierover bestaat geen zekerheid, integendeel. Dit betreft een onzekere, toekomstige gebeurtenis. De gemachtigde kan daarom niet stelselmatig spreken van een "tijdelijk" verblijf in Kameroen, doordat het tijdelijk karakter van haar verblijf Kameroen volledig afhankelijk is van het bekomen van de nodige documenten om terug te kunnen keren naar België toe. Hiermee werd geen rekening gehouden in de gemaakte beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

3. Door de verzoekende partij werd in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op haar langdurig verblijf in België en de teloorgang van haar banden met Kameroen.

Door verweerder worden deze elementen in de bestreden beslissing evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Door verweerder wordt gesteld dat verzoekster wist dat zij illegaal in het land verbleef, waardoor haar langdurig verblijf en opgebouwde banden in België volgens verweerder niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid: "het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid" (stuk 1, pagina 1).

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"(...)"

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doc 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet.

De stelling van de gemachtigde dat, dat de aangehaalde elementen niet kunnen aanvaard worden buitengewone omstandigheid omdat dit het gevolg van zijn eigen gedrag en eigen keuzes is, vindt hierom geen steun in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Wel integendeel, slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid. Dit is in casu niet het geval.

Verweerder dient daarom te oordelen of de het langdurig verblijf van verzoekster in België het voor verzoekster zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Verzoekster haalde hiertoe verschillende elementen aan en staafe onder meer haar opgebouwde sociale banden met getuigenverklaringen, die onvoldoende naar ernst werden ingeschat door de gemachtigde.

Deze opgeworpen elementen door verzoeker uitsluiten of weigeren omdat concludante "zelf verantwoordelijk [is] voor de situatie", schendt artikel 9bis Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het is onzorgvuldig en kennelijk onredelijk om het verblijf van verzoeker in België gedurende 14 jaar (louter) weg te zetten als het gevolg van zijn eigen gedrag en eigen keuzes. Ook indien verzoekster (geheel of gedeeltelijk) aan de basis zou liggen van de opgeworpen buitengewone omstandigheden, betekent dit niet dat deze elementen het voor verzoekster net niet zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het komt toe aan verweerder om zorgvuldig te beoordelen in welke mate het verblijf van verzoekster in België gedurende meer dan 14 jaar kan worden beschouwd als "buitengewone omstandigheden", ongeacht of verzoeker hiervoor "zelf" verantwoordelijk is. Dit is in casu niet het geval geweest.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

4. Verzoekster wijst er in haar aanvraag tot machtiging van verblijf op dat Kameroen werd getroffen door een zogenaamde “Engelstalige crisis” sinds eind 2016. Door verzoekster werd onder stuk 29 het verslag “COI FOCUS – De Engelstalige crisis” voorgebracht.

Verzoekster verduidelijkte dat de protestbewering van de Engelstalige bevolking van Kameroen – waartoe verzoeker behoort – transformeerde in de loop van een aantal maanden in een gewapende opstand met acties van een aantal radicale afscheidingsbewegingen. De situatie verergerde in januari 2017, wanneer de onderhandelingen tussen de stakers en de overheid mislukken en de boegbeelden van de protestbeweging worden gearresteerd. Tot september 2017 manifesteert de crisis zich in “Ghost Towns” operaties en de boycot van het onderwijs. Vanaf maart 2017 neemt het aantal secessionistische splintergroepen die openbare gebouwen, handelszaken en scholen in brand steken omwille van het niet-opvolgen van de “Ghost Towns” operaties en de boycot van het onderwijs toe. Op 1 oktober 2017 betogen tienduizenden Engelstaligen op verschillende plaatsen in de regio’s South West en North West om op symbolische wijze de onafhankelijkheid van de republiek Ambazonië uit te roepen. Deze vreedzame betogingen worden echter met geweld onderdrukt door de ordetroepen, waarbij er doden en gewonden vallen bij de betogers. Vanaf november 2017 komen er meer en meer gewelddadige acties. De veiligheidssituatie in de Engelstalige regio’s wordt gekenmerkt door aanslagen en geweld. Er vinden confrontaties plaats tussen het leger en de secessionistische militanten. Duizenden inwoners vluchten naar buurland Nigeria en tienduizenden vluchten naar andere departementen.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat, door een gebrek aan “een begin van persoonlijk bewijs”, dit element niet weerhouden kan worden als buitengewone omstandigheid. Het staat nochtans vast dat verzoekster behoort tot de Engelstalige bevolking van Kameroen. Dit betreft dus geenszins een loutere theoretische of algemene beschouwing, maar er werd door verzoekster daarentegen minstens “een begin van persoonlijk bewijs” voorgebracht waaruit volgt dat zij door deze crisis verhinderd is om terug te keren naar Kameroen toe.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

5. Verzoekster merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoekster slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Kameroen, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Kameroen om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode – dewelke fundamenteel is in de beoordeling – omschrijft als “tijdelijk” of “kort”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” of “kort” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zou zijn om in Kameroen te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er 2,5 jaar verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (20.02.2024) en het moment van het indienen van de aanvraag (27.07.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de “buitengewone omstandigheden” niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van

zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaald:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekster had ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Wat betreft het door verzoekster in haar machtigingsaanvraag opgeworpen langdurig verblijf in België en gebrek aan bindingen met haar land van herkomst, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam op 29.07.2009 met een D-visum als student naar België, op 31.11.2009 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart als student geldig tot 31.10.2010. Betrokkene legt ter staving van haar verblijf als student bij een vorige aanvraag, een diploma, een certificaat Universiteit Luik en resultaten van verschillende opleiding voor. Doch blijkt uit het dossier dat betrokkene niet de nodige documenten had voorgelegd bij de aanvraag tot verlening. Betrokkene wist dat ze haar regelmatig verblijf verkregen had op basis van haar studies en wanneer zij niet voldeed aan de voorwaarden voor verlenging, er ook een einde werd gesteld aan haar regelmatig verblijf. Bovendien werd haar op 24.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 14.08.2015 diende betrokkene een aanvraag 9bis in ook deze werd geweigerd, betrokkene werd opnieuw in het bezit gesteld van een bevel het grondgebied te verlaten betekend op 20.10.2015. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Het gegeven dat betrokkene duurzame banden met België zou hebben verhinderd haar niet om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Verder beweert betrokkene dat ze door haar langdurige afwezigheid,

vervreemd zou zij mat haar land van herkomst en er geen bindingen meer heeft. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied betreft. Van zodra immers betrokkene zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw naar België te begeven."

Verzoekster acht deze beoordeling onzorgvuldig en laat gelden dat de omstandigheid dat zij slechts tijdelijk zou moeten terugkeren naar Kameroen geen afbreuk doet aan de door haar opgeworpen buitengewone omstandigheden in verband met *"haar langdurig verblijf in België en haar vervreemding van Kameroen"* nu zij *"(o)ok bij een "tijdelijk" verblijf in Kameroen, (...) met deze omstandigheden (wordt) geconfronteerd"*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster nalaat *in concreto* toe te lichten in welk opzicht haar langdurig verblijf in België, waarvoor zij zelf verantwoordelijk is, en haar gebrek aan bindingen met haar land van herkomst het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zouden maken om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij toont met dit summiere betoog dan ook niet aan dat de bestreden beslissing, wat het voorgaande betreft, gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is.

Door nog te poneren dat er geen zekerheid bestaat dat zij in het bezit zal worden gesteld *"van documenten om haar opnieuw toegang te verlenen tot het Belgisch grondgebied"* en dat dit een onzekere, toekomstige gebeurtenis betreft, toont verzoekster niet aan dat zij definitief van het Belgisch grondgebied zal worden verwijderd en dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt gesteld dat van zodra zij zich in haar land van herkomst in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, het haar vrij staat zich opnieuw naar België te begeven. Met haar betoog lijkt verzoekster ervan uit te gaan dat er geen reden is om haar te machtigen om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, doch dit is voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van haar aanvraag voorbarig.

Voor zover verzoekster nog van mening is dat de stelling in de bestreden beslissing dat *"(h)et niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf (...) voldoende reden (is) om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid"* geen steun vindt in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en zij dit tracht te onderbouwen door te wijzen op het bepaalde in artikel 9bis, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen *"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag"* in de laatstgenoemde bepaling voortvloeit dat niet enkel de vier onder deze bepaling vervatte situaties niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien heeft de Raad van State reeds verschillende keren beslist dat de elementen van lang verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een vreemdeling de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. In arrest met nr. 198.769 van 9 december 2009, waaraan ook in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, oordeelde de Raad van State immers dat *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"*. Verzoekster toont dan ook niet aan dat het disproportioneel zou zijn om van haar te verwachten dat zij een aanvraag indient op de Belgische ambassade van het land van herkomst, zoals dat ook wordt voorgeschreven in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, waarop het bepaalde in artikel 9bis van deze wet een uitzondering voorziet die restrictief geïnterpreteerd moet worden, en dit nog daargelaten de vraag of zij zelf verantwoordelijk is voor haar situatie.

Door voorts nog louter te poneren dat de door haar opgebouwde sociale banden, die zij staafde met getuigenverklaringen, door de gemachtigde onvoldoende naar ernst werden ingeschat, toont verzoekster niet aan dat in de bestreden beslissing onwettig, op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat zij niet aantoonde dat er nog familieleden van haar in België verblijven, noch *"dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen"* en dat dus met andere woorden *"de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Kameroen uitgesloten is"*. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van (enkele van) de door haar aangehaalde elementen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Wat betreft de door verzoekster in haar machtigingsaanvraag ingeroepen algemene (veiligheids-)situatie in Kameroen, wordt in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld:

"Betrokkene beroept zich op de algemene situatie in Kameroen (dat getroffen zou worden door een Engelstalige crisis sinds 2016, waarbij vreedzame protesten met geweld onderdrukt zouden worden, waarbij er meer en meer gewelddadige acties zouden komen, waar de veiligheidssituatie in de Engelstalige regio's

gekenmerkt zou worden door aanslagen en geweld en waar duizenden interne vluchtelingen zouden zijn). Ter staving hiervan legt betrokkene de COI Focus dd.23.04.2018 voor. Echter, deze verwijzing naar de algemene toestand in Kameroen, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkene geen persoonlijke bewijzen voorlegt dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven omstandigheden omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden. Verzoekster beperkt zich hier tot een verwijzing naar algemene informatie zonder deze toe te passen of bewijzen voor te leggen die betrekking hebben op haar persoonlijk. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene wijst er op dat deze situatie zou betekenen dat zij bij een terugkeer terecht zou komen in een situatie strijdig met artikel 3 EVRM. Echter, wie zich wenst te beroepen op artikel 3 EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, is er toe gehouden haar beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020). Het loutere feit dat zij als Engelstalige dient terug te keren naar Kameroen, maakt niet dat zij zich in dergelijk “extreem” geval zal bevinden. De algemene verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in de zuidwestelijke en noordwestelijke regio's laat niet toe te stellen dat verzoekende partij omwille hiervan bij terugkeer onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Verzoekende partij maakt – op grond van de door haar aangeleverde informatie – geenszins aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Kameroen een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan.”

Verzoekster laat in haar verzoekschrift gelden dat vaststaat dat zij “behoort tot de Engelstalige bevolking van Kameroen” en dat door haar dus “minstens “een begin van persoonlijk bewijs” (werd) voorgebracht waaruit volgt dat zij door deze crisis verhinderd is om terug te keren naar Kameroen toe” (sic). Zij beperkt zich hiermee echter tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom zij meent dat de vaststellingen dat zij “geen persoonlijke bewijzen voorlegt dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven omstandigheden omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden” en dat “(h)et loutere feit dat zij als Engelstalige dient terug te keren naar Kameroen, maakt niet dat zij zich in dergelijk “extreem” geval zal bevinden” feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde, doch toont zij allerminst aan dat zij, louter omwille van het feit dat zij tot de Engelstalige bevolking van Kameroen zou behoren, bij een terugkeer terecht zou komen in een situatie die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Tot slot voert verzoekster aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat zij slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Kameroen, in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf. Hiermee toont zij niet aan dat de gemachtigde een incorrecte invulling heeft gegeven aan de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uitgang van incorrecte feiten of onzorgvuldig of onredelijk optrad. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te willen voorhouden, kan de gemachtigde uiteraard niet bepalen binnen welke termijn, na de terugkeer naar het land van herkomst, er eventueel een positief antwoord zal komen op een aanvraag om machtiging tot verblijf die via de reguliere procedure wordt ingesteld. Deze termijn hangt immers af van de snelheid waarmee de aanvrager zelf ageert en is afhankelijk van het al dan niet volledige karakter van diens aanvraag om machtiging tot verblijf. Door er nog op te wijzen dat er “2,5 jaar verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (20.02.2024) en het moment van het indienen van de aanvraag (27.07.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode”, toont verzoekster niet aan dat een aanvraag die wordt ingediend volgens de reguliere procedure niet binnen een redelijke termijn zal worden behandeld. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde de woorden “tijdelijk” en “kort” veeleer gebruikt om aan te geven dat een terugkeer naar Kameroen geen definitief karakter dient te hebben. Verzoekster maakt bovendien niet aannemelijk dat het feit dat de behandeling van een verblijfsaanvraag via de reguliere procedure niet echt kort zou zijn ertoe zou kunnen leiden dat de vaststelling

in de bestreden beslissing dat de aangevoerde gegevens niet toelaten te besluiten tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid niet correct zou zijn.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN